

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». (Ἰωάν. 14:24)

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξων 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
242 Cleveland St., Redfern, N.S.W. 2016. Phone 698-9915

OFFICIAL ORGAN OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή Yearly Subscription \$6.00

VOLUME 5 No. 1

Registered by Australia Post Publication No NAR 3565

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'

ΤΕΥΧΟΣ 48

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1984

Μήνυμα Πρωτοχρονιάς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ὁ χρόνος πού φεύγει δέν εἶναι ἕνα ροῦχο πού πάλι-
ωσε πάνω μας καί τό πετᾶμε γιά νά φορέσουμε ἕνα ἄλλο
καινούργιο. Ὁ χρόνος πού φεύγει εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ
ἑαυτοῦ μας πού ὄλο καί θά τό ξανασυναυτοῦμε μπροστά
μας, ὄχι μονάχα σάν ἀνάμνηση νοσταλγική, ἀλλά καί σάν
συνέπεια ἄμεση, ὀργανική, καθοριστική τῆς ζωῆς καί τῆς
φυσιογνωμίας μας.

Γι' αὐτό τό λόγο θάθελα, ἀρχίζοντας τό 1984, νά
μοιρασθῶ πάλι μαζί σας λίγες σκέψεις γιά τήν **σημασία
τοῦ χρόνου**, ὡς συντελεστοῦ τῆς χαρᾶς ἢ τῆς δυστυχίας
μας, τῆς σωτηρίας ἢ τῆς καταστροφῆς μας.

Οἱ ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου γιά τόν χρόνο καί τήν
σπουδαιότητά του, φαίνεται ὅτι τελικά μποροῦν νά συνο-
ψισθοῦν σέ δυό κυρίως θεωρήσεις: **τήν παγανιστική ἢ
εἰδωλολατρική** ἀπό τό ἕνα μέρος, καί **τήν Χριστιανική**
ἀπό τό ἄλλο.

Ἀνάμεσα σ' αὐτές τίς δυό θεωρήσεις κυμαίνονται,
μέ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀπόσταση, ὅλες οἱ περί χρό-
νου ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου κάθε ἐποχῆς.
Ἄς ἀναλύσουμε λοιπόν πολύ σύντομα τίς δυό αὐτές
βασικές θεωρήσεις τοῦ χρόνου, γιά νά δοῦμε πού στέκεται
ὁ καθένας μας.

Ἡ παγανιστική ἢ εἰδωλολατρική ἀντίληψη εἶναι
ἐκείνη πού εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιά τόν χρόνο. Τόν
θεωροῦσαν ἀντίδικο τοῦ ἀνθρώπου, ἐχθρό δηλαδή, πού
ἀπό τή φύση του εἶναι ἐναντίον τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό τόν
ἐφαντάσθηκαν ὡς πατέρα ἄστοργο πού τρώει τά παιδιά
του μόλις τά δεῖ νά μεγαλώνουν. Ἔτσι ὁ χρόνος ἔγινε ὁ
μυθικός Θεός Κρόνος!

Γιά τόν παγανιστή λοιπόν καί τόν εἰδωλόλατρη χρόνος
σημαίνει μονάχα φθορά, γηρατειά, θάνατο. Καί σέ μιά
τέτοια ἀντίληψη φυσικό εἶναι ὁ ἀνθρώπος νά λείε μέ κνι-
σμό: «*φάγωμεν, πίωμεν αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν*».

Σ' αὐτή τήν κοντόφθαλμη καί ἀπαισιόδοξη ἀντίληψη
τοῦ χρόνου ἀντιπαραθέτει ὁ Χριστιανισμός τήν δική του
θεώρηση. Ἄν καί δημιουργήθηκε **ἐν χρόνῳ** ὁ ἀνθρώπος
καί ὁ κόσμος, ἐν τούτοις **ὑπέρκειται** τοῦ χρόνου ὁ ἀνθρώ-

πος, γιατί ἐδημιουργήθη «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ»,
καί ὁ Θεός εἶναι προαιώνιος καί ἄχρονος. Ἄρα ὁ χρόνος
γιά τόν Χριστιανισμό δέν εἶναι κάτι ὀψωσθήποτε κακό. Δέν
εἶναι φθορά, ἀλλά ὠρίμανση. Καί ὠρίμανση θά πεί πορεία
πρός τήν σωστή ὥρα. Ὁ χρόνος ἔτσι θεωρούμενος δέν
εἶναι ἀπλῶς **μέσον**, εἶναι **πρόσκληση, εὐκαιρία,**
καιρός.

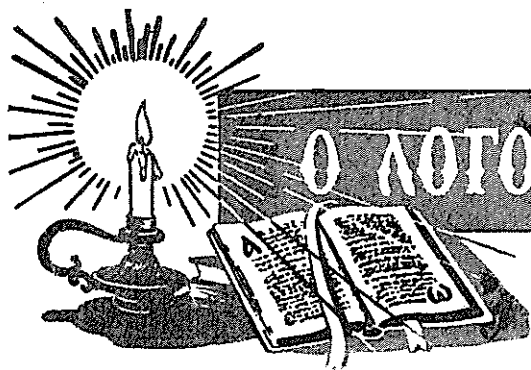
Θά μπορούσαμε ἐπομένως νά ποῦμε ὅτι **χρόνος** εἶναι
ἡ ἠθικῶς ἄσχετη μαθηματική ροή τῶν στιγμῶν, ἐνῶ **και-
ρός** εἶναι ἡ προθεσμία τῆς Θεῆς Προνοίας, πού ἂν χαθεῖ
ἀνεκμετάλλευτη, χάνονται μαζί της «*καίρια*» πράγματα γιά
τόν ἄνθρωπο, δηλαδή κύρια καί οὐσιαστικά, ὄχι δευτε-
ρεύοντα καί ἐπουσιώδη.

Ὁ καιρός λοιπόν δέν εἶναι τό ἀντίθετο τῆς αἰωνιότητος,
ἀλλά ἡ αἰωνιότητα ὡς βιωμένη προθεσμία εὐθύνης.
Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας ὑπογραμμίζοντας αὐτήν τήν
σωτηριολογική σημασία τοῦ χρόνου ὡς **καιροῦ**, δέν
κάνει τίποτε ἄλλο ἀπό τοῦ νά εἶναι συνεχῶς **ἐπίκαιρη**,
δηλαδή ἐποπτεύουσα τόν καιρό, «*ἐξαγοραζομένη*» τόν
καιρό καί παροῦσα στήν κλήση τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ
μόνος «*καιρούς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος*».
Αὐτή εἶναι ἡ ἔννοια τῶν προτροπῶν τοῦ Ἀποστόλου
Παύλου: «*ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε*» «*ἐν παντί
εὐχαριστήτε*».

Ἡ στάση λοιπόν τοῦ Χριστιανοῦ ἀέναντη στόν
χρόνο εἶναι μιά συνεχῆς ἀγρύπνια πού ἐκδηλώνεται ὡς
προσευχή καί ὡς **εὐχαριστία**.

Αὐτό τό νόημα εἶχε καί ἡ λειτουργική τάξη τῆς Μονῆς
Στουδίου στήν Κωνσταντινούπολη, πού οἱ μοναχοί της
ὀνομάστηκαν «*Ἀκοίμητοι*», ἐπειδή ἐκ περιτροπῆς ἱερουρ-
γοῦσαν εἰς τόν Ναό ἀδιαλείπτως ὡστε νά μήν μείνει μήτε
κλάσμα δευτερολέπτου σ' ὀλόκληρο το 24ωρα πού νά
μήν ἔχει καθαγιασθεῖ καί μετουσιωθεῖ δοξολογικά.

Σάν ἄμεσοι λοιπόν ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν ἀκοιμήτων
φρουρῶν τοῦ χρόνου, ἄς φιλοτιμηθοῦμε κι ἐμεῖς νά γρη-
γορήσουμε διά βίου πάνω στίς εὐθύνες μας καί νά ἐπι-
λεσθοῦμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά τόν καινούργιο
τῆς χρηστότητός Του. «*Ἀμήν*».

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Λουκ. 2, 40 - 52)

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Αν μέσα στο μυστήριο της οικονομίας του Θεού τίποτε δεν μπορούμε να καταλάβουμε, γιατί όλο όσα πράττει ο Θεός υπερβαίνουν τον ανθρώπινο λόγο, ένα όμως καλά έννοούμε τή μεγάλη αξία του ανθρώπου. Γι’ αυτόν τον άνθρωπο γίνονται όλα. Για τον άνθρωπο γίνεται ο Θεός, για ν’ ανέβη ο άνθρωπος κατεβαίνει ο Θεός.

— «... δι’ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν...»

“Όσο πιά περισσότερο βλέπουμε τό Θεό νά κατεβαίνει τά σκαλοπάτια τῆς «κένωσης», νά παίρνει δούλου μορφή, νά ντύνεται τήν ἀνθρώπινη φύση, νά ταπεινώνεται στό πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ καί νά γίνεται «υἱός ἀνθρώπου», νά μή βδελύσσεται «σαρκός τήν περιτομήν», «πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην», ἀκόμη νά ὑποτέσσειται στίς διατάξεις τοῦ Νόμου, ὅσο περισσότερο βλέπομε αὐτές τίς ἐνέργειες κι ἀκοῦμε πώς γίνονται γιά χάρη τοῦ ἀνθρώπου, τόσο καλύτερο κατανοοῦμε τήν αξία τοῦ κατοίκου τῆς γῆς, πού λέγεται ἀνθρώπος.

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μιλώντας γιά τήν αξία αὐτή, εἶπε πώς εἶναι μεγαλύτερη ἀπ’ ὅλα τόν κόσμο — ὅλος ὁ κόσμος δέν ἀξίζει ὅσο μία ψυχή, ἕνας ἀνθρώπος.

— «Τί δώσει ἀνθρώπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;». Τί ὠφελήσει τόν ἀνθρώπο, ἂν κερδίση ὅλον τόν κόσμο καί ζημιωθῇ τήν ψυχή του;

Ἡ ἐποχή μας παρουσιάζει κι αὐτή ἕνα ζωηρό ἐνδιαφέρον γιά τόν ἀνθρώπο. Συνεχῶς γίνεται λόγος γιά τά δικαιώματα τοῦ ἀτόμου, γιά προσωπική ἀξιοπρέπεια, γιά ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως καί ἄλλα τέτοια, πού ὅσο πιά ἤχηρά εἶναι, τόσο τά ἐπαναλαμβάνουν οἱ ἀνθρώποι, σάν «κύμβαλα ἀλαλάζοντα». Γιατί τό ἐνδιαφέρον γιά τόν ἀνθρώπο, εἶναι δυστυχῶς, ψεύτικο καί ὑποκριτικό. Γιατί τήν ἴδια στιγμή πού φωνάζουμε γιά τόν ἀνθρώπο, ἀνθρώποι λυώνουν καί πεθαίνουν κάτω ἀπό τήν πιά στυγνή δουλεία. Γιατί μιλοῦμε γιά προσωπική ἀξιοπρέπεια κι ἐλευθερία καί ποτέ δέν σεβασθήκαμε τόν ἀνθρώπο σάν πρόσωπο, παρά τάν βλέπομε σάν ἀριθμό στό κοινωνικό κοπάδι καί σάν ἐξάρτημα μηχανῆς.

Εἶναι φυσικό. “Όταν δέν λατρεύουμε τόν ἀνθρώπο στό θεανθρώπικο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν μπορούμε νά τόν ἀγαπήσουμε στό πρόσωπο τοῦ «πλησίον». “Αν δέν εἶσαι φιλόχριστος δέν μπορείς νά εἶσαι φιλόανθρώπος. “Αν δέν προσκυνᾶς τόν Θεό, πού κατέβηκε γιά τήν αξία ἀνθρώπος στή γῆ, δέν μπορείς νά ἐκτιμήσης καί νά σεβασθῆς τόν ἀνθρώπο σάν αξία θεϊκή, ἐπάνω στήν ὁποία δέν μπορείς ν’ ἀπλώνης βέβηλο χέρι.

— Πρακτικά λόγια. “Οχι θεωρίες. Νά μήν πετοῦμε στά σύννεφα. Περισσότερο προσγειωμένοι...
24ῖναι τά συνθήματα τῆς ἐποχῆς. Κι ὅμως εἶναι ἀλήθεια,

πώς ἴσως δέν ὑπῆρξεν ἄλλη ἐποχή τόσο ἔξω ἀπό τά πράγματα, ὅσο ἡ δική μας. Φωνάζουν οἱ ἀνθρώποι γιά κείνα πού δέν έννοοῦν, σφάζονται γιά κείνα πού δέν καταλαβαίνουν, πιστεύουν σέ κείνα πού δέν ἀξίζει κι ἀρνοῦνται τά ἱερά καί τά ὅσια. “Ετσι θαρροῦν πώς εἶναι πρακτικοί καί προσγειωμένοι.

Ἐπίκεντρο πάντα μένει ὁ ἀνθρώπος, τά δικαιώματα τοῦ ἀτόμου. Εἶναι χαρακτηριστικό πώς μιλοῦν γιά τόν ἀνθρώπο σάν ἄτομο κι ὄχι σάν πρόσωπο. Μά τό ἄτομο εἶν’ ἔννοια μόνο φυσική καί βιολογική — ἔννοια ἠθική καί πνευματική εἶναι τό πρόσωπο. Κι ἡ αξία τοῦ ἀνθρώπου ἀκριβῶς εἶναι ἠθική καί πνευματική. “Ετσι ξεχωρίζει καί κυριαρχεῖ μέσα στόν ὑλικό κόσμο. “Ετσι δέν εἶναι ἀριθμός στό κοπάδι κι ἐξάρτημα τῆς μηχανῆς. “Ετσι ἔχει βούληση κι εὐθύνη. “Ετσι εἶναι πρόσωπο καί μπορεί νά μιλά καί νά ἀγωνίζεται καί νά θνήσκη γιά τήν ἐλευθερία του καί γιά ὅλες τίς ἀξίες πού συγκροτοῦν τόν βίο του καί παράγουν τήν ἠθική τελειώσή του.

Τό ὄνομα Ἰησοῦς, πού δόθηκε στό Θεάνθρωπο, εἶναι τό «ὑπέρ πᾶν ὄνομα», κι ὁ ἀνθρώπος πού τιμήθηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «ὑπέρ πᾶσαν ἀξίαν». Ὁ Θεός στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι «κατά πρόσημιν» ἀνθρώπος. Ὁ ἀνθρώπος στό ἴδιο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι «κατά χάριν» Θεός!

+ Δ. Ι.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Τόν Ἀπρίλιον ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή μας διοργανεῖ τό Πρακτικόν αὐτοῦ Ἁγίου Τόπου καί ἀπό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο.

Ἡ ἀναχώρησις τῶν προσκυνητῶν θά γίνει ἀπό τό Σύδνεϋ στίς 30 τοῦ μηνός.

Οἱ προσκυνητές θά ἐπισκεφθοῦν ὅλα τά ἀξιόλογα προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων καί θά ἔχουν τήν εὐλογία νά γίνουν δεκτοί ἀπό τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. ΔΙΟΔΩΡΟΝ.

Μετά τό προσκύνημα τῶν Ἁγίων Τόπων ὅσοι ἐπιθυμοῦν θά μπορέσουν νά λάβουν μέρος στό προσκύνημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχεῖου, νά δεχθοῦν τήν εὐλογία τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καί νά ἐπισκεφθοῦν ὅλα τά ἀξιοθέατα καί τό μνημεῖον τῆς Κων/πόλεως.

Ἀρχηγός τῆς ὁμάδος τῶν προσκυνητῶν ἐφέτος θά εἶναι ὁ Θεοφιλέστατος Βοηθός Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ.

Γιά περισσότερες πληροφορίες ἀποσταθῆτε εἰς τό κεντρικόν Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στό Σύδνεϋ. (242 Cleveland St., Redfern N.S.W. 2016. Τηλ. 699-5811, 698-9915).

«Πρέπει νά διαπαιδαγωγήσωμεν τά παιδιά από μικρά ούτως, ὥστε ὅταν μὲν οἱ ἴδιοι ἀδικοῦνται νά ὑπομένουν μέ καρτερίαν τὴν ἀδικίαν, ὅταν ὅμως βλέπουν νά ἀδικῆται κανεὶς ἄλλος, τότε νά σπεύδουν γενναίως εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ ἀδικουμένου καὶ νά τὸν βοηθοῦν ὅσον πρέπει».

(*Ἱερὸς Χρυσόστομος*)

Πρέπει νά εἴμεθα εἰρηνοποιοί

Ἐλευθέρα ἀπόδοσις εἰς ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν 15ην Ὁμιλίαν τοῦ Ἱ. Χρυσόστομου

εἰς Ματθ. (5, 1 - 16)

Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἐμεῖς δὲν εἶχαμεν ἀγαθὰς σχέσεις μέ τὸν Θεόν. Καὶ ὅτι μᾶς ἐσυμφιλίωσεν ὁ Μονογενὴς Υἱός, ἀφαῦ ἐμεσολάβησεν αὐτοπροσώπως καὶ ἐδέχθη νά τοῦ προκαλέσουν πληγὰς διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ἠνέχθη νά σταυρωθῆ διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἄς φροντίσωμεν λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νά ἀπαλλάσσωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ ὅσους συναντοῦμεν καὶ ἄς μὴ κάμνωμεν ὅ,τι κάμναμεν τώρα, πού, ὅταν ἰδοῦμε κάποιους νά μαλώνουν μεταξύ των καὶ νά συμπλέκωνται, στεκόμεθα καὶ διασκεδάζομε μέ τὴν κακὴν συμπεριφορὰν των καὶ σχηματίζομεν γύρω των διαβολικὸν θέατρον. Ὑπάρχει τίποτε περισσώτερον ἀπάνθρωπον ἀπὸ αὐτό; Βλέπεις ἀνθρώπους πού ὑβρίζονται, μαλώνουν, σχίζουν τὰ ρούχα των, κτυποῦνται εἰς τὰ πρόσωπα, καὶ ἔχεις τὴν δύναμιν νά στέκεσαι ἡσυχος ἐκεῖ κοντά; Μήπως εἶναι ἀρκοῦδες αὐτοὶ πού μαλώνουν; Μήπως εἶναι θηρία; Μήπως εἶναι φίδια; Ἄνθρωποι εἶναι καὶ οὗτοι, ἀδελφοί σου εἶναι, μέλη τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Μὴ τοὺς βλέπεις, ἀλλὰ συμφιλίωσέ τους. Μὴ διασκεδάζεις, ἀλλὰ συνέτισέ τους. Μὴ παρακινήεις τοὺς ἄλλους εἰς κακὴν συμπεριφορὰν, ἀλλὰ ἀπομόκρυνε καὶ διάλυσε τοὺς συγκεντρωμένους. Διότι τὴν ιδιότητα νά χαίρουν διὰ τὰ λυπηρὰ αὐτὰ γεγονότα τὴν ἔχουν οἱ ἀδιάντροποι καὶ οἱ δοῦλοι καὶ τὰ καθάρματα καὶ οἱ ἡλίθιοι. Κάθεσαι κοί βλέπεις ἀνθρώπον πού ἀσημονεῖ καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἀσημονεῖς ὁ ἴδιος; Καὶ δὲν ἐπεμβαίνεις καὶ δὲν διαλύεις τὴν διαβολικὴν συγκέντρωσιν καὶ δὲν φροντίζεις νά στοματήσῃ ἡ κακὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων; Διὰ νά κτυπήσουν καὶ ἐμένω;

— Ἐσύ μοῦ δίδεις αὐτὴν τὴν συμβουλήν;

Αὐτό θά ἐρωτοῦσε κάποιος. Πρῶτα-πρῶτα δὲν θά σοῦ συμβῆ αὐτό· ἀλλὰ καὶ ἂν σοῦ συμβῆ, θά δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῆς πίστεώς σου ὁ Θεός. Διότι ἐκοκοπήσῃς πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ ἂν διστάζεις μήπως κτυπηθῆς, σκέψου ὅτι ὁ Κύριός σου δὲν ἐδίστασε νά ὑποστῆ τὴν σταύρωσιν πρὸς χάριν σου. Ἐκεῖνοι ἐξ ἄλλου, ὁ ἀδικῶν καὶ ὁ ἀδικούμενος, εἶναι μεθυσμένοι καὶ ἔχουν πάθει σύγχισιν, διότι τοὺς κυβερνᾷ καὶ τοὺς κατευθύνει ἡ ὀργή, καὶ ἔχουν ἀνάγκη κάποιου συνετοῦ νά τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ ἕνας, διὰ νά παύσῃ νά βασανίζεται, ὁ ἄλλος διὰ νά παύσῃ νά βασανίζῃ. Προχώρησε λοιπὸν ἐσύ πού ἔχεις τὰ λογικά σου καὶ πρόσφερε τὴν βοήθειάν σου εἰς τὸν μεθυσμένον. Διότι τὸ μεθύσι, παύ ὀφείλεται εἰς τὴν ὀργήν, εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὸ μεθύσι πού ὀφείλεται εἰς τὴν οἰνοποσίαν. Δὲν βλέπεις τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι ἀνοίγουν τὰ πανιά καὶ τρέχουν πολὺ βιαστικοί ὅταν ἰδοῦν ὅτι ἄλλοι ἐναυάγησαν, διὰ νά σώσουν ὀπὸ τὴν καταστροφὴν ταύς συναδέλφους των; Καὶ ἀφοῦ δείχνουν αὐτοὶ τόσῃν διάθεσιν νά σώσουν τοὺς συναδέλφους των, πόσον εἶναι ὀρθότερον νά

κάμνωμεν τὸ ἴδιο διὰ τοὺς συνανθρώπους μας; Ἄφοῦ μάλιστα ἔχομεν καὶ ἐδῶ ναυάγιον καὶ χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον. Διότι εἴτε ἐξύβρισε καὶ δὲν παρέλειψε καμμίαν ὑβριν, ἐπειδὴ τὸν ἠνώχλησαν· εἴτε ἐπιώρκησεν, ἐπειδὴ ἔγινε δοῦλος τῆς ὀργῆς του, ὑπέπεσεν εἰς μεγάλην ἀμαρτίαν· ἢ κτυπᾷ καὶ προσπαθεῖ νά σκοτώσῃ, ἔχομεν πάλιν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ναυάγιον.

Πρέπει λοιπὸν νά τρέξῃς καὶ νά σταματήσῃς τὸ κακόν, νά κατεβῆς μέσα εἰς τὸ τρικυμισμένον πέλαγος καὶ νὸ σώσῃς αὐτοὺς πού πνίγονται. Καὶ ἀφοῦ διαλύσῃς ὅσους ἐσυγκέντρωσεν ὁ διάβολος καὶ καλέσῃς ἰδιαιτέρως τὸν καθένα, συμβούλευσέ τους νά σβήσουν τὴν φωτιά καὶ νά ἐξαφανίσουν τὰ κύματα. Καὶ μὴ φοβηθῆς ἂν ἀνάψῃ περισσώτερον ἢ φωτιά καὶ γίνῃ φοβερώτερον τὸ καμίνι. Διότι, ἂν κάμῃς ἀρχήν, εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι πού θά συνεργασθοῦν μαζί σου καὶ θά σέ βοηθήσουν, καὶ πρό πάντων ὁ Θεός τῆς εἰρήνης. Ἄν καταστείλῃς πρῶτος τὴν φωτιάν, θά σέ ἀκολουθήσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι καὶ θά ἀμειφθῆς ἐσὺ διὰ τὰ ἔργα ἐκείνων. Ἄκουσε τί συμβουλήν ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τοὺς Ἰουδαίους, πού ἐκυλίωντα μέσα εἰς τὴν ἀμαρτίαν· «Ἄν τὸ ὑποζύγιον ἰδῆς τοῦ ἐχθροῦ σου καταπίπτον, μὴ παραδράμῃς», λέγει, «ἀλλ' ἄνάστησον». Ἄν καὶ εἶναι πολὺ κατώτερον νά χωρίσῃς καὶ νά συμφιλίωσῃς ἀνθρώπους πού φιλονεικοῦν, ἀπὸ τὸ νά σηκώσῃς ἐπάνω τὸ ζῶον πού ἔπεσε.

Ἄφοῦ ἔχεις καθῆκον νά βοηθήσῃς τὸν ὄνον τῶν ἐχθρῶν σου, ἔχεις πολὺ μεγαλύτερον καθῆκον διὰ τὰς ψυχὰς φίλων, ἀφοῦ μάλιστα ἢ πτώσις εἶναι τρομερώτερη. Διότι αἱ ψυχαὶ δὲν πίπτουν μέσα εἰς τὴν λάσπην, ἀλλὰ εἰς τὴν σιωνίαν κόλασιν, ἐπειδὴ δὲν ἀντέχουν τὸ φαρτίον τῆς ὀργῆς. Ἐσύ ὅμως προσπερνᾷς ἐντελῶς ἀδίσφορος καὶ ἀσυγκίνητος, ἂν καὶ βλέπεις ὅτι τὸν ἔχει σκεπάσει τὸ φορτίον καὶ ὅτι στέκεται ἐπόνω του ὁ διάβολος καὶ τοῦ ἀνάπτει τὴν φωτιάν. Αὐτὴ ἡ διαγωγή εἶναι ἐπικίνδυνη ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται διὰ θηρίον.

Ὁ Σαμαρεῖτης ὅτον εἶδεν ἕναν τραυματία πού τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστος καὶ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν, ἐστάματῃσε καὶ τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ ζῶον του καὶ τὸν μετέφερεν εἰς ξενοδοχεῖον καὶ ἐμίσθωσεν ἰατρόν καὶ τοῦ ἔδωσε χρήματα καὶ ταῦ ὑπεσχέθη καὶ ἄλλα. Ἐσύ, ἀντιθέτως, ἂν καὶ δὲν βλέπεις ἀνθρώπον πού ἔπεσε εἰς ἐνέδραν ληστῶν, ἀλλὰ εἰς ἐνέδραν μιᾶς ομάδος διαβάλων, καὶ τὸν πολιορκεῖ ἢ ὀργή του, ὄχι εἰς ἔρημον τόπον, ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς, ἐσύ πού δὲν πρόκειται νά ἐξοδεύσῃς χρήματα οὔτε νά ἐνοικιάσῃς ζῶον οὔτε νά συνοδεύσῃς εἰς μακρὸν δρόμον, ἀλλὰ νά ἀπευθύνῃς ὀλίγος συμβουλὰς, διστάζεις καὶ ἀλλάσσεις δρόμον καὶ προσπερνᾷς ἀπάνθρωπα καὶ χωρὶς οἴκτον. Πῶς περιμένεις, ὅταν ἐπικαλεσθῆς τὸν Θεόν, νά σέ εὐσπλαχνισθῇ ποτέ;

Ο Χριστιανισμός και η Νέα Γενιά

"Όσες και νά είναι οι απογοητεύσεις της ζωής μας, μέσα στη σύγχρονη κοινωνία μας, όμως πάντα παραμένει μοναδική και άμετάθετη ελπίδα μας, τά παιδιά μας, οι νέοι μας. Όλα τά περιμένουμε από αυτούς. Πιστεύουμε στην αγνότητά τους, στον ένθουσιασμό τους, στο θάρρος τους, περιμένουμε νά υλοποιήσουν τά όνειρά μας.

"Όμως η σημερινή γενιά βαρύνεται μέ πολλά και δύσκολα προβλήματα. Προβλήματα καθημερινά, κοινωνικά, προβλήματα έσωτερικής ζωής, του νοῦ και της καρδιάς.

Ο κόσμος αλλάζει, λέμε κάθε τόσο. Άλλά και η νέα γενιά μᾶς φαίνεται άλλαγμένη, διαφορετική, άγρια, πολλές φορές άπελπισμένη.

Αυτή η νέα γενιά αντικρύζοντας τόν Χριστιανισμό, βρίσκεται άντιμέτωπη σέ πολλά και δύσκολα προβλήματα.

Η ζωή της και οι άντιλήψεις της διαφέρουν ριζικά από τήν ζωή και τίς άντιλήψεις περασμένων γενεών.

Λέγαμε άλλοτε «ελεύθερη ζωή» και έννοούσαμε μιά ζωή τιμιότητας και αξιοπρεπείας. Τώρα, «ελεύθερη ζωή», σημαίνει άσυδοσία και κραιπάλη. Άλλοτε βάζαμε στή ζωή μας κορυφή τό Θεό. Τώρα η Νέα γενιά βάζει τόν έαυτό της, τίς διασκεδάσεις της. Άποφασίζεις νά μιλήσεις στά νέα παιδιά γιά τό Θεό; Σέ κοιτάζουν μέ άδιαφορία και πολλές φορές σέ περιγελοῦν. "Ένα μεγάλο ποσοστό από τούς σημερινούς νέους έχουν παγωμένη ψυχή, άσυγκίνητη πνευματικά καρδιά. Αυτά πού τούς συγκινούν δέν είναι τά πνευματικά αλλά τά υλικά: ό,τι έρεθίζει τό σώμα, αυτό τούς συγκινεί.

Πρέπει όμως νά παραδεχθοῦμε και κάτι άλλο. "Ότι δηλ. η σημερινή νέα γενιά είναι πιό ξύπνια και πιό είλικρινής από τίς περασμένες γενιές. Είναι μιά γενιά, πιό άνήσυχη, πιό περίεργη και πιό δύσπιστη. Σήμερα, στήν εποχή των ηλεκτρονικών έγκεφάλων (computers), η νέα γενιά αναγκάζεται νά γίνεται πιό φιλέρευνη και πιό άπαιτητική. Μά οι νέοι αυτοί άνθρωποι έχουν νά άντιμετωπίσουν ένα ακόμη πρόβλημα. Ζώντας μέσα στό κόσμο μας, τόν κόσμο των «ήλικιωμένων» πού περνᾶ μεγάλη κρίση θεσμών και προσώπων, οι νέοι μας είναι φυσικό νά πέφτουν και κείνοι μέσα στήν τρικυμία πού μᾶς δέρνει όλους. Τό μεγάλο

κατακαίεται, όπως οι τρεις παίδες στήν κάμνο του πυρός. Γιατί η Χριστιανική ζωή είναι δύναμη και φῶς και χάρη. Ο πιστός καλείται άβλαβής και χαρούμενος νά δοξολογεί τόν Κύριο και νά εργάζεται γιά τή δόξα του Θεού και τή σωτηρία ψυχών. Δέν είναι άρκετό όμως τό γεγονός ότι εμείς φωτιζόμαστε, είναι ανάγκη νά γίνουμε και μεις φῶς μέσα στή κοινωνία μας, πού όμοιάζει μέ χώρα θανάτου. Πρέπει και οι άλλοι νά σωθοῦν. Και όταν ακόμη οι πολλοί άδιαφοροῦν, υπάρχουν ψυχές πού μποροῦν νά φωτισθοῦν μέ τή φωτισμένη ζωή μας, μέ τό παράδειγμα μας, μέ τή διδασκαλία, μέ τά καλά έργα. Ο Χριστός παραμένει τό μοναδικό φῶς, όσα και ἄν είναι τά εμπόδια πού δημιουργοῦν τήν άποστασία.

Καθῆκον λοιπόν έχουμε όλοι νά βοηθήσουμε νά γνωρίσουν οι άνθρωποι τόν τρόπο μέ τόν όποιον θά μεταπηδήσουν από τά σκοτάδια στό φῶς, από τή χώρα και τή σκιά θανάτου, στή χώρα του Εὐαγγελίου, στή βασιλεία της αιώνιας δόξας, στή λαμπρότητα της άληθινής ζωής. Και ό τρόπος είναι ένας και μοναδικός: Νά γνωρίσουν, νά πλησιάσουν, και νά ακολουθήσουν τό Χριστό, πού είναι ό "Ηλιος της Δικαιοσύνης, τό φῶς τό άληθινό πού φωτίζει κάθε άνθρωπο έρχόμενο στό κόσμο.

π. Κ. Ψ.

σφάλμα των μεγάλων είναι ότι ξεχνούν πώς οι νέοι έχουν άδιάκοπα στραμμένα τά βλέμματα πάνω τους, πώς τούς παρακολουθοῦν και πώς τούς κρίνουν. Οι γονείς ξεχναῦν πώς μέσα στό σπίτι και έξω στή ζωή, έχουν τά παιδιά τους πού περιμένουν από αυτούς όχι τόσο λόγια — πού και αυτά σπάνια λέγονται — αλλά έργα, υπόδειγματα. Οι νέοι σήμερα διψοῦν γιά υπόδειγματα και αναζητοῦν νά τά βροῦν όχι μονάχα στό σπίτι, αλλά και στή κοινωνία, ακόμη και στήν Ἐκκλησία. Και καθώς αυτά τά υπόδειγματα είναι δύσκολο νά βρεθοῦν, οι νέοι μας αισθάνονται σάν όρφανοί, σάν εγκαταλελειμένοι. Και αυτό βέβαια αυξάνει τή κρίση πού περνοῦν και δυναμώνει τό άγχος τους.

Τί μπορεῖ λοιπόν νά κάνει ό Χριστιανισμός γιά νά δώσει μιά λύση στή κρίση αυτή των νέων μας; πώς θά μπορέσει νά τούς βοηθήσει ώστε νά άπαλλαγοῦν από τό άγχος της σύγχρονης εποχής μας; Τώρα, πού γονείς και κηδεμόνες, και διάφοροι παιδαγωγοί και ηγέτες της ζωής μας βρίσκονται σέ άμηχανία μπροστά στή δύσκολη αυτή γενιά πού θέλει νά ίσοπεδώσει κάθε τι τό άναγνωρισμένο και παραδεδομένο, ό Χριστιανισμός έχει νά πεί τόν **αιώνιο λόγο του**. Θά μιλήσει στους νέους πάλι γιά τήν Ἄγάπη πού είναι τό θεμέλιο της ζωής. Θά άποκαλύψει και πάλι ότι έχουν μέσα τους ψυχή και θά τούς δείξει πόσο φτωχή και άξιοκαταφρόνητη γίνεται η ζωή, όταν ό άνθρωπος δέν πιστεύει στό Θεό και δέν σέβεται τούς διπλανούς σάν άδελφούς του.

Μόνο μέ λόγια όμως ποτέ δέ θά μπορέσουμε νά βγοῦμε μέσα από τόν ήθικό βοῦρκο της εποχής. Χρειάζονται έργα, χρειάζονται παραδείγματα. Χρειάζονται νά θυσιάστοῦν άνθρωποι γιά νά σωθοῦν οι ψυχές των νέων μας. Γιατί οὔτε η Ἐπιστήμη οὔτε η Φιλοσοφία, οὔτε φυσικά και η άσύδοτη ζωή δίνουν λύση στό πρόβλημα της σωστής και άληθινής ζωής του ανθρώπου. Πρέπει τελικά οι πιό μεγάλοι ποῦχουν και τή πείρα της ζωής νά καταλάβουν πώς πίσω από τήν προσωπικότητα, τήν έξυπνάδα η τά σωματικά χαρίσματα του νέου, υπάρχει στό βάθος κάτι πολύ πιό σημαντικό και πιό ιερό. **Και αυτό είναι η ψυχή του νέου**. Και αυτή τή ψυχή καλούμεθα νά διαπαιδαγωγήσουμε, νά γῆς γνωρίσουμε τό Θεό. "Όλα τά άλλα είναι δευτέρας σημασίας. Δυστυχῶς αυτά τά δευτερεύοντα είναι πού έχουν παγιδέψει τίς ψυχές, όχι μόνο των νέων αλλά και των μεγάλων. "Όλοι μας έχουμε ριχτεί σέ έναν άγῶνα υλικό, άγῶνα άθλιο, και άγριέμενοι από τή μανία του υλικού κέρδους, και των άπολαύσεων, ξεχνοῦμε τό πέλαγος της αιωνιότητας πού άποτελεί και τόν μόνο άληθινό σκοπό και προορισμό της ζωής μας. Και όπως επιγραμματικά έλεγε ό "Άγιος Κοσμάς ό Αιτωλός: «*Η ψυχή και ό Χριστός σᾶς χρειάζονται! Αυτά τά δύο όλος ό κόσμος νά πέσει επάνω σας δέν ἠμπορεῖ νά σᾶς τά πάρει, εκτός και του τά δώσετε μέ τό θέλημα σας...*»

Πρέπει νά λυπηθοῦμε τούς νέους μας. Νά διαφωτίσουμε αυτά τά παιδιά πού πέφτουν τόσο εύκολα στήν άδιαφορία και στίς παγίδες του Σατανᾶ. Πρέπει γιά τούς νέους μας νά ξαναλάμψει ό ήλιος της Δικαιοσύνης, ό Χριστός. Πρέπει η Ἐκκλησία νά τούς ξανακερδίσει μέ επίμονη προσευχή και μέ δραστηριότητα. Πρέπει νά άποκριθεῖ στίς άγωνίες και στά έρωτήματα πού τούς τρώνε τή καρδιά. Και πρέπει νά ξαναϋψώσει μπροστά τους υπόδειγματα θάρρους πνευματικού, θυσίας και αγιότητας. Τή νέας μας γενιά καθώς και τόν κόσμο όλόκληρο δέν θά τούς σώσουν οι σοφοί, αλλά οι άγιοι.

Ι. Ψ.

NEW YEAR'S MESSAGE

By Archbishop Stylianos of Australia

My dear Brothers and Sisters,

The year that passes is not a piece of cloth which has deteriorated, and which we throw away in order to wear a new one. The year that passes is a part of ourselves which will reappear before us, not just as a nostalgic remembrance but as a direct, organic, definitive part of life and of our physiognomy.

For this reason at the start of 1984 I would like to share again with you a few thoughts about the significance of time as a contributor to our happiness or our misfortune, our salvation or our destruction.

It seems that man's perception of time and its significance can finally be summarized in two sets of evaluation: the pagonistic, idolatrous, evaluations on the one hand and the christian evaluation on the other. Between these two evaluations, to a greater or lesser degree, there are all understandings of man of different ages concerning time. Therefore let us, very briefly analyse these two basic evaluations of time so that we may see where each one of us stands.

The pagonistic or idolatrous understanding of time is the one which the ancient Greeks had. They considered time to be man's opponent and enemy, being opposed to life from its very nature. For this reason they imagined it to be an unloving father who devours his children as soon as he sees them grow. So time became the mythical God "Kronos".

Therefore, for the Pagonist and the Idolater time means only corruption, old age, death. To such an understanding it is natural for man to say with cynicism: "Let us eat and drink for tomorrow we die".

To this short-sighted and pessimistic understanding of time Christianity presents its own evaluation. Although man and the world were created **in time**, yet man is placed **above time**, because he was created "in God's" image and likeness, and because God is pre-eternal and beyond time.

Therefore, for christianity time is not something necessarily evil. It does not mean corruption but **maturity**, and maturity means movement towards the opportune time. Time thus evaluated is not simply a **means** but an invitation, an opportunity, the appointed time. We could say that the duration of time is the mathematical flow of moments, ethically unrelated, whilst opportune time is the appointed term of Divine Providence, which if not used rightly, many crucial matters are lost for man, matters which are primary and substantial, not secondary and unimportant.

Time therefore is not the opposite of eternity; it is eternity as the time limit of responsible life. For this reason in underlining this so teriological meaning of

time as the **appointed time**, our church does no more than being continuously opportune, namely supervising and buying time, and being present at God's call, since He is the only one "who places times and seasons under His own authority". Such is the meaning of St. Paul's admonitions: "Pray without ceasing give thanks for everything".

The attitude, therefore, of the christian towards time is an attitude of continuous vigilance, manifested as **prayer** and as **thanksgiving**. Such was the meaning of the liturgical practice of the Studite monastery at Constantinople, whose monks where called "sleepless", since they alternately served at the church without ceasing, so that not even a fraction of one minute throughout 24 hours of the day might pass unconsecrated and unsanctified in a doxological manner.

Therefore, being the direct descendants of these sleepless guardians of time, let us zealously remain vigilant throughout life in relation to our responsibilities and let us invoke God's blessing for the new year of His goodness. "Amen".

From the Fathers
of the Church

**SELECTED
PASSAGES**

EVAGRIUS — CHAPTERS ON PRAYER

Chapter 51 "We seek after virtues for the sake of attaining to the inner meaning of created things. We pursue these latter, that is to say the inner meanings of what is created, for the sake of attaining to the Lord who has created them. It is in the state of prayer that he is accustomed to manifest himself."

In the previous chapter we had referred to the logical and rational passions. The world "logical" (logikos) for the Fathers is of great importance since it points to the inner meaning (logos) of all created nature. For the Fathers, the inner meaning, purpose, logos of "created things" is connected with Christ, the Word of God, the Logos. St. Maximus the Confessor is one of the greatest exponents of this theology.

Evagrius here is emphasising the importance of the virtues as a means of attaining to the inner meaning — which is hidden from the sinful person — of created nature. We have already mentioned that it is only by living a virtuous life that one is in one's natural state as created by God and as God intended him to be.

Evagrius, finally, stresses that the highest state of virtues; the state in which all inner meanings are found; where Christ "*manifests Himself*" and where we meet and encounter Christ; this state is indeed the state of prayer.

Chapter 52 "*The state of prayer can be aptly described as a habitual state of imperturbable calm (i.e. apatheia). It snatches to the heights of intelligible reality the spirit which loves wisdom and which is truly spiritualised by the most intense love*".

Prayer finds its true fulfilment when the human person has freed himself from irrational passions, which lead a person to a sinful life. This state is called "*apatheia*". In another place in his writing, Evagrius calls prayer the setting aside of all thoughts from the mind, which amounts to the same state as apatheia.

The first sentence of this paragraph appears to be negative by removing all sinful thoughts from the mind in order to prepare the Lord's coming through prayer. The second paragraph presents a very positive aspect of the work of prayer. The spirit of the human person is lifted up to spiritual heights and is united with the intelligible reality of created nature, as well as with the Creator. Evagrius further points to two positive qualities of the spirit of the human person. First, the spirit "*loves wisdom*" and second, "*it is truly spiritualised by the most intense love*". These two qualities of the spirit, namely wisdom and love, reflect the essential teaching of the Church that the human person was created in God's "*image and likeness*". The presence of the attributes of love and wisdom in us bears witness that we are created in God's image, whilst the realisation of love and wisdom in our life denotes our likeness to God, realised through prayer.

Chapter 53 "*The man who strives after true prayer must learn to master not only anger and his lust, but must free himself from every thought that is coloured by passion*".

Evagrius teaches that true prayer consists in eradicating not only the passions of anger and lust, which are external signs of an inner illness, but in striking at the very root of the passions, namely the thoughts from which every passion starts. Indeed, true communication and dialogue with God can exist and grow if the heart is purified from evil thoughts.

Chapter 54 "*The man who loves God constantly lives and speaks with him as a Father. He turns aside from every thought that is tinged with passion*".

The human person has been given the honour of being called God's son and daughter in a very special way, in which one lives in Him and speaks with Him as to a Father. In the Lord's Prayer, we address God as our Father, which shows the special relationship we have with God. Furthermore, Evagrius stresses the fact that

if we accept this special honour of our spiritual relationship with God the Father, then we should strive to be like the Father, who is pure and sinless, "*turning aside from every thought that is tinged with passion*".

Chapter 55 "*One who has become free of disturbing passion does not necessarily truly pray. It is quite possible for a man to have none but the purest thoughts and yet be so distracted mulling over them that he remains the while far removed from God*".

Evagrius here warns us of a great danger in relation to prayer. In the preceding chapters he stresses the fact that it is impossible for a person with passions to pray to God. One must master one's own passions and free oneself from thoughts tinged with passions. Yet, in this chapter he says that "*it is quite possible for one to have no passions and yet be unable to truly pray*". Simply because one's mind can centre not on the person of Christ, but on the purity one has attained. In our modern world, we often hear of people, who are influenced by occult religions, to purify their mind from all disturbing passions, such as anger and lust, but whose mind is still far removed from God. One finds that these people are very proud because they have attained a degree of purity from certain external passions, yet these same people are not united with God the Father in a living personal way. All they achieve is a relaxation of the mind through a certain discipline of the body, but no spiritual benefit by way of truly being united with God's grace. Let us truly fix our minds on Christ our Saviour and let us unite ourselves with Him through prayer.

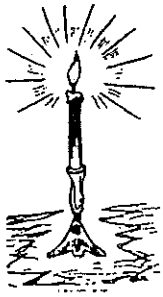
Chapter 56 "*Even when the spirit does avoid getting involved with these simple thoughts of things, it does not by that fact alone attain to the place of prayer. It may get involved in the contemplation of objects and waste time in considering their inner nature. For even though these concepts be simple, considerations of real things that they are, they do impress a certain form on the spirit and draw one far away from God*".

In this chapter Evagrius emphasises that even when the spirit is purified from passionate thoughts and involvement in material things, yet the taste of prayer is very difficult. In the Book of the Saying of the Desert Fathers we read the following story:

"*The brother asked Abba Agathon: 'Amongst all our different activities, father, which is the virtue that requires the greatest effort?' he answered: Forgive me, but I think there is no labour greater than praying to God. For every time a man wants to pray, his enemies, the demons, try to prevent him; for they know that nothing obstructs them so much as prayer to God. In everything else that a man undertakes, if he perseveres, he will attain rest. But in order to pray a man must struggle to his last breath*".

It becomes clear from this story that prayer is not an easy task and that great effort must be taken to keep it alive in one's life. Such effort should aim at keeping one's spirit united with God at all times by continuously removing all kinds of obstacles that stand in our way.

Fr M. C.

CHURCH AND RELIGION

"I believe... in One, Holy, Catholic Apostolic Church". What is the Church? We say that the Christian Church is all those people who believe in Christ, and who worship Christ in the Orthodox way, as God man Redeemer and Saviour.

In whatever part of the earth that we are, all the faithful, the millions of Orthodox Christians, who believe and say the same about Christ, worshipping Him with the same purpose and manner, together, Clergy and Laity are the Church. The Church is the spiritual, the sacramental, and divine Body of Christ. St Paul writes, "Christ is the head of the Church: and he is the saviour of the body" (Eph. 5, 23). United, altogether, we make up one body: "So we being many, are one body in Christ, and every one members one of another" (Rom 12, 5). This is a great mystery, comprehensible as we become more spiritual.

The Church is the kingdom of God on earth and the kingdom of heaven. This is the way the Lord characterised it in his first sermon: "*Repent: for the kingdom of heaven is at hand*" (Matt 5, 17). Jesus was referring in part to the Church He was to establish. This Church is not only made up of those who are living today. It is made up of all the faithful of every age, the righteous from the Old Testament, and those, who being dead, believed when Christ was buried. The Church is divided into two ' the Church on earth "armed", and the Church triumphant in the heavens. To the first belong all those who are still fighting on earth for the right faith and a life in Christ. The Church in heaven is made up of the saints, the victors and those who have triumphed.

Moreover, the Church is an "*ark of salvation*", as the Fathers have characterised it. In Noah's ark only those who were in the ark were saved from the flood. In the same way, only those who are in the ark of the Church are saved from the deluge of sin and death. Whoever is in the Church is found with Christ, according to St Augustine. Whoever has as their mother the Church, has God as their Father. Finally, we said that the Church is composed of clergy and laity. The clergy are a special class. They are consecrated by God, and have an unbroken succession from the Apostles.

Formation and Composition

The founder of the Church is Jesus Christ. He gathered around him the twelve disciples and his Apostles. This is why it is said that the Church is "*built upon the foundation of the apostles and prophets, Jesus Christ himself being the chief corner stone*" (Eph. 2, 20). Just as Eve came from the rib of Adam, the Church was sanctified and composed from the pierced ribs of our Lord. It was made from the blood and water which

flowed from His lanced side. The water represents the baptism, and the blood, the blood of the Holy Communion. On these two sacraments was the Church composed as a divine organisation and spiritual basis of salvation.

We say that the Church was founded on the day of Pentecost, when the Holy Spirit gave it breath and life, moving it to its task of saving. It showed the fishermen of Lake Tiberias to be the wisest teachers of the world. Since then the Holy Spirit has stayed with the Church, sanctifying it.

Characteristics

The Lord Jesus Christ founded one Church not many. Within this one church are contained the people of every generation, every period in history, every race and culture, when they express that **one** faith, and offer that **one** worship to His holy person, to God the Father, and to the Holy Spirit. One is the Lord and founder and bridegroom of the Church, and **one** is the Church, **one** is the bride of Christ, **one** logically and spiritually is the divine and holy flock.

Those who do not accept the faith of the Church and do not subject themselves to it, are heretics and schismatics. They are banished from the Church. The heretic does not have that **one** faith, the faith of the Church. They have their own faith and teaching. They insult the Church and its unity. This is why it is said: "*A man that is an heretic after the first and second admonition reject*" (Titus 3, 10).

The Church is Holy. The Church takes in people who resemble in the passions of their soul, the instincts of wild beasts, and it changes them, giving them a new life. It takes the wild wolf and gives a meek lamb. It takes the poisonous snake and gives a virtuous person. It takes a jealous and spiteful camel, and gives a man without evil or jealousy and who is reborn. For this reason it is called Holy.

The Church is Catholic. This means it is universal, with followers and worshippers throughout the world. Since only around one-third of all the people on the earth are Christians, and not all of them are Orthodox, we must seek further the meaning of catholic. Catholic has an internal meaning. It signifies the unity and accord in our faith, the agreement and identity in our teaching and worship, in our administration and inter-relationships. So that whenever, wherever and in every way we believe, confess, worship and follow one dogma, which we teach and preach.

The Church is Apostolic. It maintains the Apostolic succession. Only in the Church does there exist the truth which Christ and the Apostles preached, and the grace which gives life and sanctifies us.

True Church

Which is the true church of Christ? This is a natural and necessary question, because we see many groups and denominations who say that they are Christian, who seek and lay claim to the title of the Church.

The protestant denominations are many and varied. There are the Anglicans, Lutherans, Calvinists, Episcopalians, Baptists, Methodists, Presbyterians

Ελέφτες — Τα μεγάλα παχύεργα

Εδώ και 3000 χρόνια ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί την απαραίτητη μυική δύναμη, τη μυήνη ή και την ύπακοή του ελέφτα για όφελός του. Το ζώο τούτο στην Αφρική ή και στην Ασία του προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες. Εκπαιδεύεται εύκολα και συνηθίζεται με τον άνθρωπο πρόθυμα.

Ως συμβολογόνο υπερχητίζονται και χρησιμοποιούνται από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Επίσης χρησιμοποιείται σαν μεταφορικό μέσο, στη βιομηχανία, στο πόλεμο, ή και σαν θρόνος ισχυρών βασιληδών. Στην θρησκεία των Βουδδιστών έχει ιδιαίτερη θέση και είναι πάντα παρόν σε πανηγύρια και γιορτές άταολθικές, πολυχώμα στολγήμενος. Ο ίδιος μάγιστα ο Βουδδας κθβεται μεγαλόπρεπα επάνω στο πιο μεγαλόσωμο ζώο με την κατάχρηστη προβοσκίδα.

Ο βασιλικός ελέφαντας είναι το πιο μεγάλο από τα θηλαστικά, που κωρθώσε και μένει άκμη ζώτανο μέχρι και σήμερα επάνω στη γη μας. Πριν από χρόνιο βρισκόταν πάνω σε όδες της ήπειρους, με ή συστημική καταδωμήση του από τον άνθρωπο για το ελέφαντόδοτο του, τον έχει περιόρισει με ένα μόνο στις ήδίες και στην Αφρική. Είναι άποκλαίετακιά χροποφάος και καταναλίσκει 16 ώρες την ημέρα για να συλλέξη τα 150 κιλά τροφής που του χρείδίζονται. Ζει σε μικρές ομάδες 10—12 άτομα, που είναι όλα θηλυκά με τα νεογνά τους. Η εκκυσούνη τους διαρκεί 22 μήες, τα δέ μικρά μέλουν με τις μήτερες τους μέχρις ότου γίνουν 5 με 7 χρόνια. Τα θηλαστά έχουνε τυπική αυστηρή ητηρία. Τα άρρεα ζούν απόλυτα μοναστική ζώ και άταμώλουν μόνο για άναπαγωγή, όταν τα θηλυκά του είδους τους είναι σε άρραμο και εκτέμουν είδικά ήχητικά συθλήματα.

Η ζώη του ελέφαντα είναι ήρημη, χωρίς εχθρούς και

Εvangeliсals and so on. How can they constitute the Church of Christ? Each section (and even each protestant) has an individual confession, their own dogma, own faith, according to their own inspirations and observations. In no way can there be any talk of a protestant church, only protestant confessions.

Roman Catholics and Papists changed Christianity with many dogmas and teachings. They filled Christianity with errors. They made it worldly and earth-centered and not spiritual or heavenly. The head of the Church is Christ, and not a man, that is, the Pope.

The Church of Christ is the Eastern Orthodox Church. This is the One Holy, Catholic and Apostolic Church. She has kept the teachings of Christ, the Apostolic tradition, as well as the dogmas and canons of the Seven Ecumenical Councils.

We Orthodox are blessed, and should glorify our Saviour Christ that we belong to the Orthodox Church. We must remain firm and unwavering in our faith. By the grace of God we were born Orthodox, let us live Orthodox and die Orthodox, and triumphantly enter the kingdom of Christ as Orthodox.

J. A.

Τώρα τελευταίως κατάλαβε την σημασία και αξία τούτη του ελέφαντα «ο άνθρωπος ο σοφός», που είναι ίσως χιλιάδες φορές πιο σπουδαία από τους χαυλιόδοντες του. Μιας ως είναι μια πολύ άρα. Δυστυχώς, είδικοί υπολογίζουν πως είμαστε ή τελευταία γενιά που βλέπει το μεγαλόπρεπο τούτο θηλαστικό ζώτανο. Ο μεταγενεστεροι θα τ βάλουν πάνω σε φωτογραφία. Η μεθοδική καταδωμήση του, που άρχισε από τα βιβλικά άκδηλη χρόνια συνεχίζεται και κυρίως άρα στην άνθρωπνη ηταιοδόξη και φιλόχορημα. Ο άπληστοί δέν χρησιμοποιούν μόνο το ελέφαντόδοτο για κοσμηματα, με και το άποθηκεύουν άκατέργαστο, γιατί ξεπουλν μετá την ξεφάδαιση του ζώου τούτου ή αξία του θα έκατοπαλάσσιασθει.

Το φυσικό βιολογικό του περιβάλλον το ζώο τούτο είναι βασιικός και άπαραίτητος παράγοντας για την έπιβίωση πολλών άλλων μικροτέρων ζώων. Η τεράστια ποσότητα τροφής που μέρνά άπό το πεπτικό του συστημα κρατά στη ζώη χιλιάδες πουλιά, πεταλούδες, μυρηήλικια, μικρόβια με και μυκήτες και πολλά άλλα. Είναι λοιπόν ά μεγαλόσωμο ελέφαντας ένα έργοάστάοιο παρασκευής θρεπτικών ουσιών για άπαμπούλλους άγαάους άρραιομους, άποιοι με τη σειρά τους είναι άπόλυτα άπαραίτητοι για την άρρομική βιάδσταση και γενικά τη όιοτήρηση της άλυσίδας της ζώης, της όποιας τούτος είναι ένας άπό τους πιο σπουδαίους κρίκους.

Ζτο φυσικό βιολογικό του περιβάλλον το ζώο τούτο είναι βασιικός και άπαραίτητος παράγοντας για την έπιβίωση πολλών άλλων μικροτέρων ζώων. Η τεράστια ποσότητα τροφής που μέρνά άπό το πεπτικό του συστημα κρατά στη ζώη χιλιάδες πουλιά, πεταλούδες, μυρηήλικια, μικρόβια με και μυκήτες και πολλά άλλα. Είναι λοιπόν ά μεγαλόσωμο ελέφαντας ένα έργοάστάοιο παρασκευής θρεπτικών ουσιών για άπαμπούλλους άγαάους άρραιομους, άποιοι με τη σειρά τους είναι άπόλυτα άπαραίτητοι για την άρρομική βιάδσταση και γενικά τη όιοτήρηση της άλυσίδας της ζώης, της όποιας τούτος είναι ένας άπό τους πιο σπουδαίους κρίκους.

Επιτύς παρακαλούε όμως άναψώστε την εκ \$6.00 συν-όρολη σας άίό έτος 1984.

Δώστε την σόν 'ερέα σας άπό τόν όποιον θα άδβετε άκτηρήν άπόδειξη ή στείλτε την στην Διεύθυνση του Λεπιδόκοι:

242 CLEVELAND ST., REDFERN, N.S.W. 2016

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Επισημόν άργανον της Ι. Αρχιεπισκόπης Αυστραλίας

Εκδίδεται άπό Συνακτική Έπιτροπή

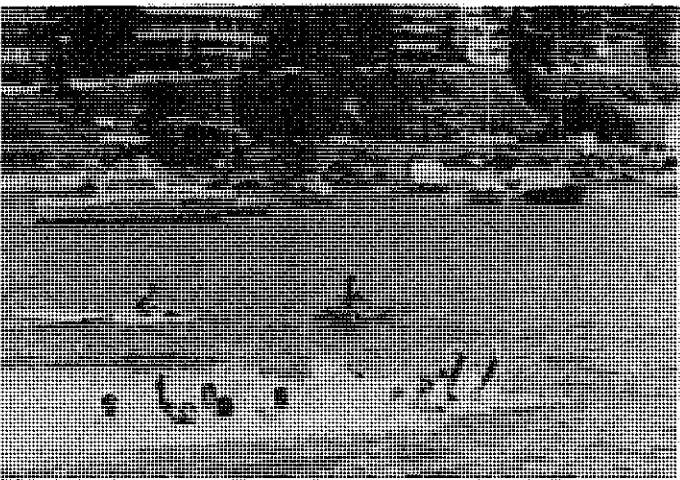
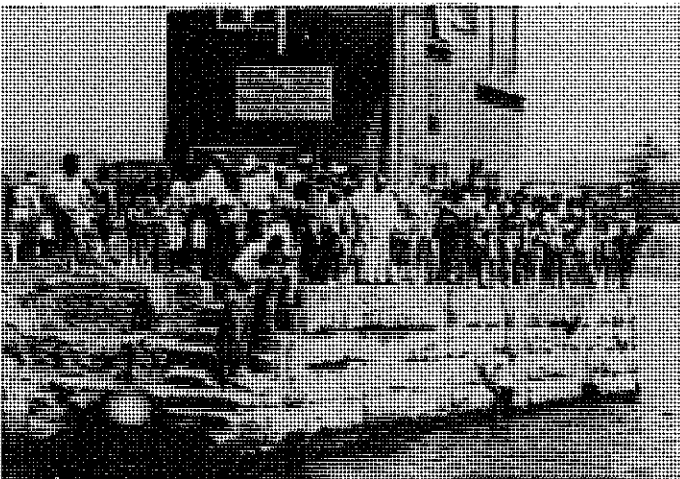
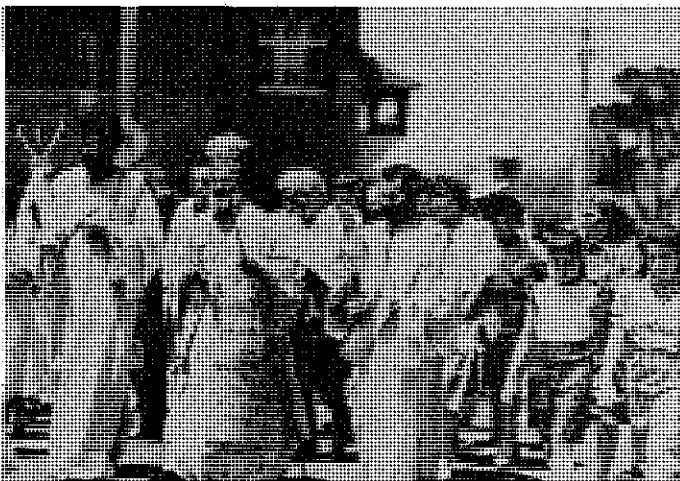
Υπεύθυνος έκδόσεως: Αρχιμηνόφης Παύλος Άδιος

Τεχνική έπιμέλεια: Ιερέύς Άγγελός Άλφιερόκης

Printed by S. Haikias Printing Pty. Ltd. — Tel.: 698-8511

Α΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Τήν Κυριακήν 8ην Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Wollongong. Μετά τήν Θ. Λειτουργίαν ἐν πομπῇ μετέβη τό ἐκκλησίασμα μέ ἐπικεφαλῆς τόν Σεβασμιώτατον, λοιπούς κληρικούς καί ἐπισήμους εἰς τόν λιμένα τῆς πόλεως ὅπου ἐγένετο ἡ κατάδυσις τοῦ Σταυροῦ. Κατά τό τέλος τῆς τελετῆς ὁ Σεβασμιώτατος συνε-

χάρη τόν φιλέλληνα Δήμαρχον τῆς πόλεως κον F.N. Arkell καί τοὺς λοιπούς βουλευτάς καί Δημοτικούς Συμβούλους· διά τοὺς ἑορτασμούς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 150κοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὠραίας πόλεως τοῦ Wollongong εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Δημαρχία τῆς πόλεως ἐπισήμως περιέλαβε τήν ὀρθόδοξον αὐτὴν τελετὴν τῶν Θεοφανεῶν ὡς ἐνερξὴ τῶν ἑορτασμῶν. Ὁ Δήμαρχος ἀπαντῶν ἐξέφρασε τήν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πόλεως τοῦ Wollongong. Ἐπίσης θερμῶς εὐχαρίστησε διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τοὺς ἐπισήμους ἑορτασμούς μέ μιὰ τόσο θεαματικὴ τελετὴ καί καλωσόρισε τόν Σεβασμιώτατον γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τόν ὁποῖον ἐχαράκτηρισε «ἐνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καί διαπρεπέστερους φίλους τῆς πόλεως τοῦ Wollongong.» Ἐπηκολούθησε πανηγυρικὴ κοινὴ τράπεζα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκτός τῶν ἐπισήμων παρεκάθησαν πλείστοι ὁμογενεῖς κ.ἄ.

Τὴν Τρίτην 10ην Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη εἰδικῶς εἰς Wagga Wagga προσκεκλημένος ἀπὸ τοὺς οἰκείους τῆς ἀειμνήστου Σοφίας Νικολιδάκη, τὴν ὁποῖαν καί ἐκήδευσε εἰς Batlow μέ τὴν παρουσίαν ὄλων τῶν κατοίκων τῆς πολίχνης αὐτῆς. Ἡ ἀειμνήστος ἤλθε νεαρῶτάτῃ μέ τόν σύζυγόν της ἐκ Κρήτης καί ἐγκατεστάθη εἰς Batlow, ὅπου μετὰ τὴν ἀπόκτησιν πέντε θυγατέρων ἐχήρeuse καί ἐζησεν ἐν χρεῖα ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη, εἶχε δὲ κατορθώσει — ἂν καί ἡ μόνη ὁμογενὴς εἰς τὴν περιοχὴν — νὰ εἶναι ἰδιαιτέρως σεβαστὴ εἰς ὅλους καί νὰ κρατῆσει ὑψηλὰ τό Ἑλληνορθόδοξον ὄνομα.

Τὴν Κυριακὴν 15ην Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ραφαὴλ Νικολάου καί Εἰρήνης, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησεν εἰς ἐπίσημον Γεῦμα μετ' ἄλλων παραγόντων τῆς Κοινότητος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διατελέσαντος Προέδρου τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας — Κοινότητος κ. Δ. Γιαννακοπούλου.

Τὴν Παρασκευὴν 20ὴν Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη εἰς ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τόν πρεσβύτερον π. Daniel Hubiak, ἐπιτελικόν στέλεχος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικῇ Metropolia, συνοδευόμενον ἀπὸ τόν Δικηγόρον κ. Μιχ. Διαμαντῆν καί εἶχε ἐνημερωτικὴν συνάμιλιαν ἐπὶ θεμάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.

Β΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Τὴν Κυριακὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐλειτούργησε — κατὰ τὴν καθιερωθεῖσα πλέον τάξιν — εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου South Melbourne καί κατὰ τό τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε τὴν ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἑτει Δοξολογίαν καί διένειμεν εἰς τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα τὴν παραδοσιακὴν Βασιλόπιττα, τὴν ὁποῖαν ἔκοψε, ἀφοῦ ὠμίλησε καταλλήλως.

Τὴν Δευτέραν 2αν Ἰανουαρίου ἐ.ἐ. ὁ Σεβασμιώτατος

επρόγραμμοποίησε σύνοξη του 'Ι. Κλήρου Βικτωρίας μετ' των οικογενειών των καί σέ ἀτμόσφαιρα κατασκευτικῆς συντόμου τελετῆς, ἔκοψε τήν παραδοσιακή βασιλόπιττα καί ἀπηύθυνε πατρικές εὐχές καί νοουθεσίες. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀνεκοίνωσεν ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι θά γίνουσι λίαν προσεχῶς ὠρισμένες διοικητικές ἀνακατατάξεις καί μεταθέσεις — μέ μοναδικόν γνώμονα πάντοτε τά τίμια συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας — καί ἐκάλεσε τοὺς Κληρικούς νά εἶναι πάντοτε συντεταγμένοι καί πειθαρχικοί εἰς τοὺς ἑκασταχοῦ Προϊσταμένους των, ὥστε καί τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ νά δοξάζεται καί ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ νά οἰκοδομεῖται. Στή συνέχεια προσφέρθηκον ἀναψυκτικά καί δόθηκε εὐκαιρία νά συνομιλήσει καί νά ἀνταλλάξει εὐχές ὁ Σεβασμιώτατος ὄχι μόνον μέ ἕνα ἕκαστον τῶν κληρικῶν μας ἐν Βικτωρίᾳ ἀλλά καί μέ λοιπά μέλη τῶν οικογενειῶν των.

Τήν Τρίτην 3ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε μακράν ὑπηρεσιακή σύσκεψη εἰς τά ἐν Μελβούρνη Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μέ τό Δ. Συμβούλιο τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Box Hill καί τόν Ἱερέα τῆς.

Τήν Παρασκευήν 6ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., ὁ Σεβασμιώτατος ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῶν Θεοφανείων Frankston καί μετά τήν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσεν εἰς τήν παραλίαν τήν ἀκολουθίαν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ ἐν μέσῳ χιλιάδων ὁμογενῶν. Τήν μεσημβρίαν ὁ Σεβασμιώτατος παρεκάθησε μετά τοῦ Δ. Συμβουλίου καί πολλῶν ἄλλων ἐπισήμων εἰς τό κοινόν πανηγυρικόν Γεῦμα τῆς Ἑνορίας - Κοινότητος. Μεταξύ τῶν ἐπισήμων διεκρίνετο ὁ Ὑπουργός Μεταναστεύσεως καί Ὑποθέσεων Ἐθνοτήτων Βικτωρίας κ. Sryker καί ἄλλοι πολιτευταί, ὡς ἐπίσης καί ὁ φιλέλληνας Δήμαρχος τοῦ Frankston Mr G. Holland.

Τήν Τρίτην 17ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ὁ Σεβασμιώτατος συμπαραστατούμενος ἀπό τόν ἐν Μελβούρνη Ἱ. Κλήρον μας πρόεστη τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Springvale καί ἐκήρυξε καταλλήλως εἰς τό πλῆθος τῶν προσκυνητῶν. Μετά τόν Ἑσπερινόν παρεκάθησεν εἰς τήν παραπλευρῶς τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰθούσαν εἰς κοινόν Δείπνον πού παρέθεσεν ἡ Ἑνορία.

Τήν ἐπομένην, κυριώνυμον ἡμέρα, ἐλειτούργησεν εἰς τόν αὐτόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν καί ἐκήρυξε καταλλήλως. Μετά τήν Θ. Λειτουργίαν παρεκάθησε μετά ταῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου εἰς πανηγυρικήν τράπεζαν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἱερέως.

Γ' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Τήν Κυριακήν 22αν Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ὁ Σεβασμιώτατος ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου Prospect. Ἀπό τοῦ Ἱ. Βήματος παρέστη συμπροσευχόμενος καί ὁ Θεοφιλέστατος Βοηθός Ἐπίσκοπος ἐν Ἀδελαΐδι, Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ. Μετά τήν Θ. Λειτουργίαν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς παρεκάθησαν μετά τῶν ἀξιωματούχων τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας-Κοινότητος καί τῶν συνεργατῶν τους εἰς πανηγυρικόν Γεῦμα εἰς γνωστόν ὁμογενειακόν ἔστιάτοριον.

Κατά τό πενθήμερον τῆς ἐν Ἀδελαΐδι παραμονῆς τοῦ Σεβασμιώτατος εἶχε κατ' ἐπανάληψιν συνεργασίαν μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου, τοῦ Γεν. Προξένου κ. Κ. Καραμπέτση καί μετά Διοικητικῶν Συμβουλίων Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων, παρέστη δέ εἰς πολλάς πρός τιμήν του ἐκδηλώσεις ὁμογενῶν.

Κίνησις Θεοφιλεστάτου Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Τήν Κυριακήν 1ην Ἰανουαρίου, ἐ.ἔ. ἐλειτούργησε καί ἐτέλεσε τήν καθιερωμένην Δοξολογίαν ἐπί τῷ Νέῳ Ἐτει εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου Prospect, παρουσίᾳ τοῦ ἐντιμοτάτου Γεν. Προξένου τῆς Γεντεείρας ἡμῶν, ἄλλων ἐπισήμων καί πλήθους πιστῶν.

Τήν Δευτέραν 2 Ἰανουαρίου, ἐ.ἔ. τό ἀπόγευμα εἰς τά ἐν Ἀδελαΐδι Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ Θεοφιλέστατος παρουσία τοῦ ἐντιμοτάτου Γεν. Προξένου κ. Κ. Καραμπέτση, ἱερέων, προέδρων Διοικητικῶν Συμβου-

Ὁ Θεοφιλέστατος καθ' ἤν στιγμήν κόβει τήν Βασιλόπιττα.

λίων ἐνοριῶν καί Κοινοτήτων, Φιλοπτύχων Ἀδελφοτήτων καί ἀρκετῶν πιστῶν ἔκοψε τήν Βασιλόπιτταν ὁμιλήσας ἐπικαίρως.

Τήν Πέμπτην, 5 Ἰανουαρίου, ἐ.ἔ. παραμονή τῶν Φώτων, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος Glenelg.

Τήν Παρασκευήν, 6ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐλειτούργησε καί ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood.

Τήν Κυριακήν 8ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τήν Ἱ. Μονήν τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου καί ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τήν ἀποβάθραν τοῦ Glenelg ὅπου, τῇ συμμετοχῇ ὅλου τοῦ Κλήρου τῆς Ἀδελαΐδος καί παρουσίᾳ χιλιάδων πιστῶν, ἐτέλεσεν τόν Ἀγιασμόν τῶν ὑδάτων καί τήν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τόν Τίμιον Σταυρόν ἐκ τῶν ὑδάτων ἀνέστυρεν ὁ νεαρός Δημήτριος Ταλιαντζῆς εἰς τόν ὅποιον προσεφέρθη ὡς ἐνθύμιον ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί ὅλων τῶν Ἑνοριῶν

Ὁ Πρωθυπουργός τῆς Νοτίου Αὐστραλίας κ. John Vannou μετά τῆς συζύγου του καί ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Γεντεείρας μας κ. Κ. Καραμπέτση καθ' ἤν στιγμήν παρακολουθοῦν τήν τελετήν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

μας, χρυσός Σταυρός. Παρέστησαν ο Premier Νοτίου Αυστραλίας κ. John Bannon, ο Άρχηγός της Αντιπολιτεύσεως κ. John Olsen, ο έντιμος Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος κ. Κ. Καραμπέτης, ο Δήμαρχος του Glenelg μεθ' όλων των μελών του Δημαρχειακού Συμβουλίου. Οί Δήμαρχοι όλων των Περιοχών όπου εύρίσκονται οί Ίεροί Ναοί μας, αντιπρόσωπος του Λόρδου Δημάρχου της Άδελαΐδος κ.ά.

Στιγμιότυπο από τό Festival του Έλληνικού Κέντρου Προνοίας.

Μετά τό πέρας της τελετής της Καταδύσεως του Τιμιού Σταυρού ο Θεοφιλέστατος μεθ' όλων των επισήμων μετέβη εις τό Colley Reserve διά τήν έναρξιν του τετάρτου Φεστιβάλ του Έλληνικού Κέντρου Προνοίας. Τό Φεστιβάλ έσημείωσεν επιτυχίαν άνευ προηγουμένου. Τό συλλεγέν ποσόν έφθασε τίς είκοσι χιλιάδες δολλάρια (\$20,000).

Τό απόγευμα της αύτης ήμέρας εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίου Άντωνίου εύλόγησε τούς γάμους της Δεσποινίδος Αίκατερίνης Γκοτζιούλη, γραμματέως του Διοικητικού Συμβουλίου του Έλληνικού Κέντρου προνοίας, μετά του κ. Βασιλείου Γιώργαρη, αντιπροέδρου της ελληνικής Ένορίας-Κοινότητος του Άγ. Άντωνίου Prospect. Τό έσπέρας παρεκάθησεν και εύλόγησεν τήν γαμήλιον Τράπεζαν.

Τήν Τρίτην, 10ην Ίανουαρίου, έ.έ. τό έσπέρας προήδρευσε συνεδριάσεως της Κεντρικής Φιλοπτώχου εις τά Γραφεία της Ίερᾶς Αρχιεπισκοπής εν Άδελαΐδι.

Τήν Τετάρτην, 11ην Ίανουαρίου, έ.έ. παρέστη εις τήν Συνεδρίασιν του Δ. Συμβουλίου του Έλληνικού Κέντρου Προνοίας, εις τά Γραφεία της Ίερᾶς ήμῶν Αρχιεπισκοπής εν Άδελαΐδι.

Τήν Παρασκευήν 13ην Ίανουαρίου έ.έ. τό απόγευμα, συνοδευόμενος υπό του π. Νεκταρίου, μετέβη εις τό Ύπουργείον Οικισμού και συνεζήτησεν μετά των άρμοδίων τό θέμα του υπό άνέργεσιν Γηροκομείου.

Τήν Κυριακήν, 15ην Ίανουαρίου, έ.έ. έλαβε μέρος εις τήν έκδρομήν της ένορίας του Άγ. Παντελεήμονος Glenelg εις Victor Harbour όπου και έχοροστάτησεν εις τήν εν ύπαίθρῳ τελεσεΐσα Θ. Λειτουργίαν, τήν όποίαν έτέλεσεν ο Ίερατικῶς Προϊστάμενος του Άγίου Παντελεήμονος, Άρχιμ. Νεκτάριος Κελλής και εκήρυξεν καταλλήλως εις τούς έκδρομείς.

Τήν Δευτέραν έσπέρας 16ην Ίανουαρίου, έ.έ. ο Θεοφιλέστατος περιστοιχούμενος από τόν εν Άδελαΐδι Ίερόν Κλήρον έτέλεσε τόν Μ. Έσπερινόν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν του Άγ. Άντωνίου Prospect, κηρύξας καταλλήλως.

Τήν επομένην, Τρίτην 17ην Ίανουαρίου έ.έ. συμπαραστατούμενος ύπ' όλου του Κλήρου έτέλεσε τήν Θεΐαν Λειτουργίαν και ώμίλησε εις τόν αυτόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν.

Τήν Πέμπτην 19ην Ίανουαρίου έ.έ. προέστη Συνάξεως των Ίερέων Άδελαΐδος εις τά Γραφεία της Ίερᾶς ήμῶν Αρχιεπισκοπής.

Τό Σάββατον, 21ην Ίανουαρίου έ.έ. τό απόγευμα παρέστη εις τό Festival της Κοινότητος και Ένορίας του Port Adelaide.

Τό Σάββατον 28ην Ίανουαρίου, έ.έ. προέστη συνεδριάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του υπό άνεργεσιν Γηροκομείου της Ίερᾶς ήμῶν Αρχιεπισκοπής.

Τήν Κυριακήν 29ην Ίανουαρίου, έ.έ. έχοροστάτησε και εκήρυξεν εις τήν Ί. Μονήν του Άγ. Νεκταρίου.

Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Τήν Παρασκευήν 27ην Ίανουαρίου έ.έ. ο Σεβασμιώτατος έφθασεν άεροπορικῶς εις Πέρθην διά νά προσθή των έορτασμών της 25ετηρίδος της Ένορίας-Κοινότητος του Εύαγγελισμού. Εις τό άεροδρόμιον τόν ύπεδέχθησαν οί εν Δυτική Αυστραλία Ίερείς μας, ο Πρόξενος κ. Άθαν. Καλλιδόπουλος, ο Πρόεδρος του Εύαγγελισμού κ. Ίωάν. Καλαφατάς, ο Διευθυντής-Έκδότης της εφημερίδος «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» κ. Θ. Οικονόμου και πληθος όμογενών. Τό βράδυ της αύτης ήμέρας ο Σεβασμιώτατος παρέστη με άλλους όμογενειακούς παράγοντας της Πέρθης εις Δείπνον τό όποϊον παρέθηκε προς τιμήν του ο Πρόξενος κ. Άθαν. Καλλιδόπουλος, τήν δε επομένην έδέχθη εις συνεργασίαν το Δ. Συμβούλιον της Ένορίας-Κοινότητος Άγ. Κων/νου και Ελένης, κληρικούς και άλλους έξιωματούχους της Παροικίας μεμονωμένως, επίσης δε τήν γυναικειαν Έπιτροπήν του Προγράμματος Dianella, ή όποία διά χειρός της Προέδρου της κ. Μ. Χονδροΐ προσέφερον εις τόν Σεβασμιώτατον περί του εν λόγω Προγράμματος έπιταγήν \$12.000 (δώδεκα χιλιάδων δολλαρίων), τά όποία συνέλεξαν από έκδηλώσεις του τελευταίου έξαμήνου.

Τό Σάββατον 28ην Ίανουαρίου έ.έ. ο Σεβασμιώτατος προέστη του πανηγυρικού Έσπερινοΐ εις τόν Ί. Ναόν του Εύαγγελισμού και ώμίλησε καταλλήλως.

Τήν επομένην έλειτούργησεν εις τόν αυτόν Ί. Ναόν επί τη συμπληρώσει 25ετίας από της ίδρύσεως της όμωνύμου Κοινότητος. Κατά τήν όμιλίαν του έξήρε τήν ευσέβειαν και τās θυσίας των όμογενών οί όποιοι έπρωτοστάτησαν ή συνέπραξαν εις τό εν λόγω ιερόν έργον. Τήν μεσημβριαν ο Σεβασμιώτατος παρέστη μετά του Προξένου κ. Άθαν. Καλλιδοπούλου και του Ί. Κλήρου εις επίσημον Γεύμα εις τήν οικίαν του Προέδρου κ. Ίωάν. Καλαφατά. Τήν έσπέραν της αύτης ήμέρας ο Σεβασμιώτατος παρέστη μετά του Προξένου, πολλών όμογενών και ξένων επισήμων εις τήν πανηγυρικήν έσπερίδα της έορταζούσης Ένορίας-Κοινότητος, κατά τήν όποίαν διά τήν σπουδαιότητα του έορταζομένου γεγονότος ώμίλησε και πάλιν διά μακρών ο Σεβασμιώτατος όπως και οί λοιποί έπίσημοι.

Τήν Δευτέραν 30ην Ίανουαρίου έ.έ. ο Σεβασμιώτατος προπεμφθείς τιμητικῶς εις τό άεροδρόμιον από τούς αυτός όμογενειακούς παράγοντας και τόν Ί. Κλήρον άνεχώρησε διά Μελβούρνην.